

Срамъ за мѣсеца, че свѣти надъ тебе. Разяри се, стари Дунаве! Нека твоигѣ вълни закипятъ отъ самото ти дъно, нека се издигнатъ съ гнѣвъ и яростъ до облацитѣ и, като излѣзатъ отъ твоето легло, да залѣятъ родната ти земя съ потоци. Богъ наказва цѣлия свѣтъ съ потопъ за това, че людето прѣстжпиха неговитѣ заповѣди; накажи и ти земята, що се отрекла отъ народността си и прѣзрѣла рода си, що чае въ мрака на безмълвието и робството“.*

Екотѣтъ на тия чудни слова се чуваше по цѣлия ширъ на българската земя, която живѣеше вече посрѣдъ споменитѣ за миналото, съ устремъ за свѣтла бжднина, очертана отъ поета въ народната молитва :

„Боже, чуй моя молитва :
Дай ми гусла Боянова,
Гласовита му тетива.
Стара гусла яворова.

Дай ми гърло гласовито !
Дай ми прѣсти яки вिति,
На сърдце ми ядовито,
Дай и думи жаловити.

Ударяйки по тетева
Дѣсна ржка съ влакна конски
Некъ издаватъ думи живи
Да се стресатъ младимъ коски.

Дай ми Боже воля, сила
Да запѣямъ, да попѣямъ,
Старина ми каква била,
Да не нѣщо онѣмѣямъ.

* Врѣме, год. 1875, брой 12.